

Prawo minimum Liebiga sprowadzono do pierwiastków chemicznych (tlen, fosfor, potas, magnez), co było zgodnie z pierwotną intencją Liebiga, będącego badaczem potrzeb pokarmowych roślin. Prawo to mówi, że **wzrost i rozwój organizmu jest ograniczany przez składnik występujący w niedomiarze**

, a jego niedobór jest niemożliwy do zastąpienia innym czynnikiem środowiska. Nadmiar tych czynników jest zwykle nieszkodliwy dla organizmu, skutki negatywne dotyczą tylko niedoborów.

Przykłady:

- Niedobór wody w glebie, który ogranicza wzrost roślin pustynnych.
- Niedobór związków azotu i fosforu, który ogranicza żyzność zbiorników wodnych.
- Niedobór białka w diecie zwierząt ogranicza wzrost.
- Niedobór jednego aminokwasu może ograniczać przyswajalność innego aminokwasu pobieranego z danego posiłku.

Zasada działania Prawa Liebiga została graficznie przedstawiona jak '**beczka Liebiga**'. Beczka pokazuje, że jej wartość użytkowa uzależniona jest od najkrótszego elementu. Taka grafika symbolizuje sytuacji, w której np. ilość przyswojonego białka równania się ilości aminokwasu ograniczającego, czyli takiego, którego ilość w posiłku jest najmniejsza.